

ਮਿਸ ਮੂਰ

ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਚੋ

ਜੈਨ ਪਿਨਬੋਰੋ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ,
ਡੇਬੀ ਐਟਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ

ਮਿਸ ਮੂਰ
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਚੋ

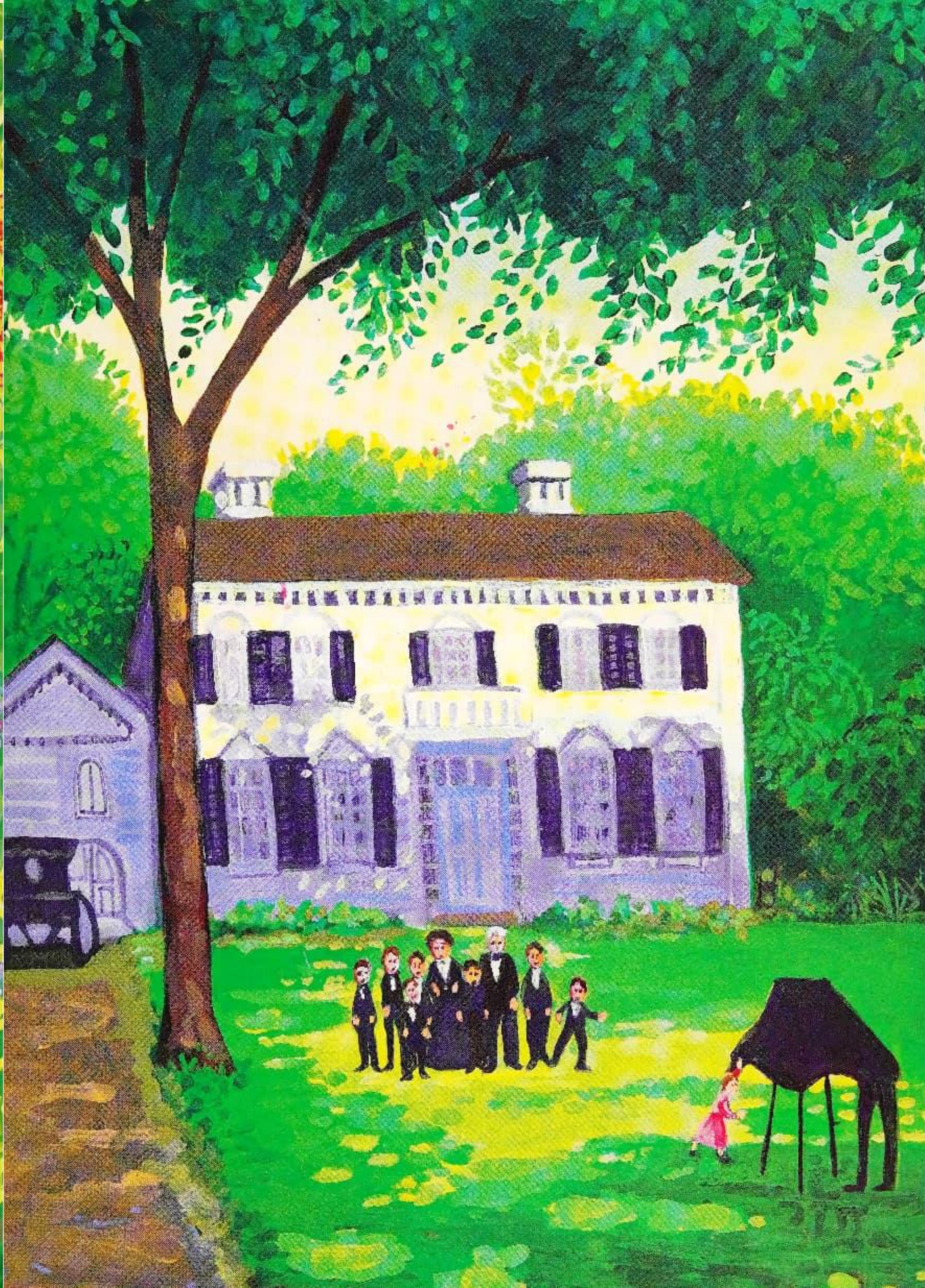

ਜੈਨ ਪਿਨਬੋਰੋ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ,

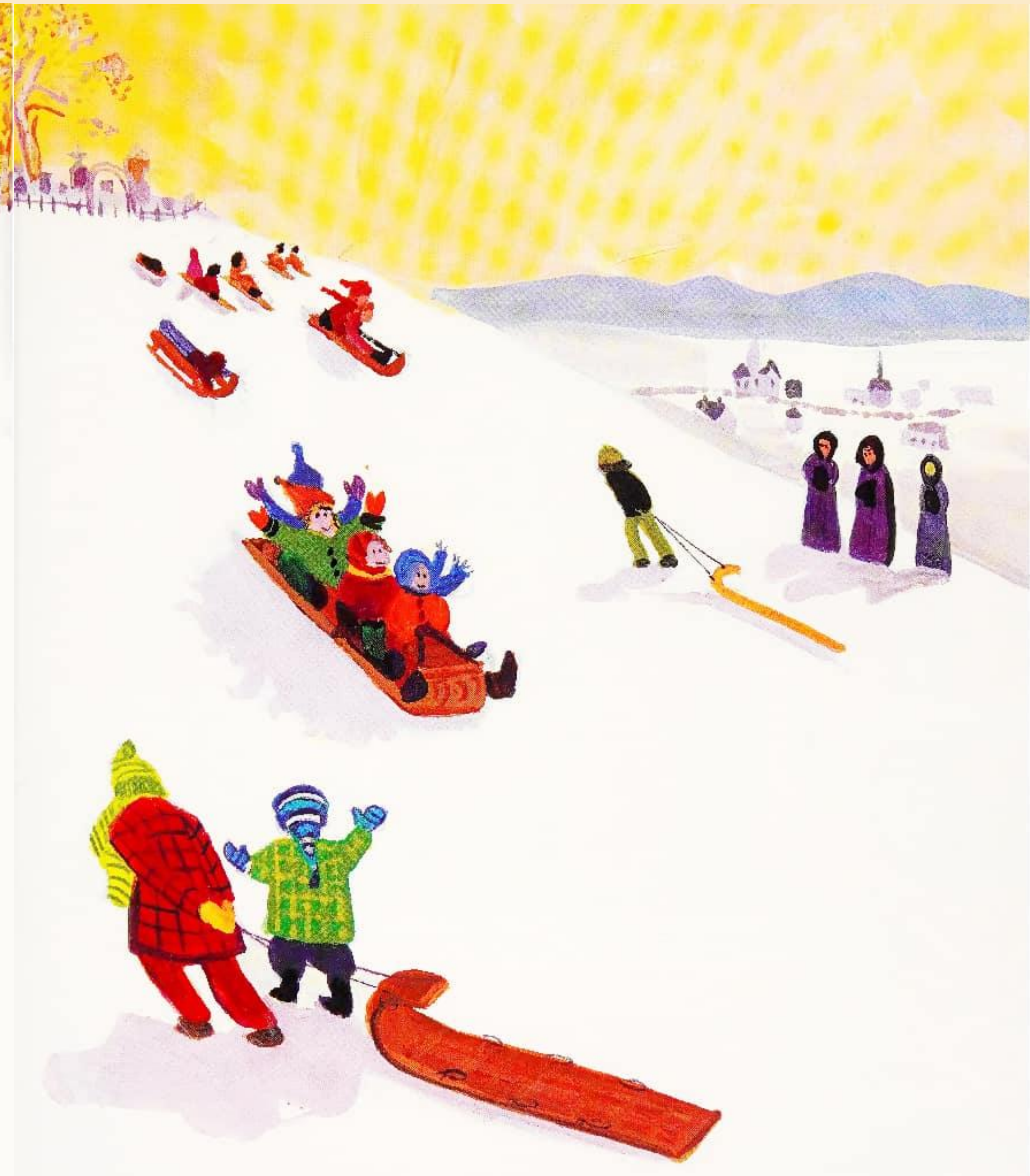
ਡੇਬੀ ਐਟਵੈਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ

ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ
ਲਿਮੇਰਿਕ, ਮੇਨ, ਉੱਥੇ ਐਨੀ ਕੈਰੋਲ
ਮੂਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ
ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੱਡੀਆਂ
ਸਲੇਟੀ ਸਨ, ਸੱਤ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਸਨ,
ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ।

1870 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਲਾਈ ਅਤੇ ਕਢਾਈ ਵਰਗੇ ਸ਼ਾਂਤ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਐਨੀ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ। ਉਹ ਕਬਰਸਤਾਨ ਤੋਂ ਮੇਨ ਸਟਰੀਟ ਦੇ ਪਾਰ ਜੰਗਲੀ ਟੋਬੋਗਨ ਸਵਾਰੀਆਂ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਪੋਕਾਹੋਂਟਾਸ ਦੇ ਕਲਿੱਪ-ਕਲੈਪਿੰਗ ਖੁਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦੀ ਬੱਗੀ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਦਰੱਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਐਨੀ ਦੂਰੋਂ ਚਿੱਟੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖੇ ਜੋ ਪਰੇ ਪਈ ਸੀ - ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕੀ ਕਰੇਗੀ।

ਐਨੀ ਨੂੰ ਉਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸਨ ਜੋ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਸਨੂੰ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਬਰਸਾਤੀ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਨੂੰ, ਉਹ ਸੇਂਟ ਨਿਕੋਲਸ ਨਾਮਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅਟਾਰੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਲੋਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪੜ੍ਹਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ - ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੁੜੀਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਐਨੀ ਉਨ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਆਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਉਸ ਸਮੇਂ, ਐਨੀ ਵਰਗੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਘਰ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕਾ ਜਾਂ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਪਰ ਐਨੀ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਵਕੀਲ ਬਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਉਹ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ।

ਫਿਰ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ, ਐਨੀ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੋਵੇਂ ਫਲੂ ਨਾਲ ਮਰ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਵੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਐਨੀ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਭਤੀਜੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਘਰ ਹੀ ਰਹੀ। ਵਾਈਟ ਮਾਉਂਟੇਨਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਐਨੀ ਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਖ਼ਬਰਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਵਜੋਂ ਰੱਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ! ਐਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੈਗ ਪੈਕ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਬਰੁਕਲਿਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਗਈ।

ਨਿਊਯਾਰਕ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਔਰਤ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਰਹਿਣਾ ਇੱਕ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ।

ਪਰ ਐਨੀ ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀਆਂ ਵਿਅਸਤ ਪੱਥਰ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨਾ, ਸਰਕਸ ਅਤੇ ਓਪੇਰਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ, ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਬਰੁਕਲਿਨ ਬ੍ਰਿਜ ਦੇ ਪਾਰ ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਸੀ।

ਐਨੀ ਨੇ ਸਖ਼ਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਟ ਫ੍ਰੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਨੌਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਕੁਝ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਐਨੀ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਸੀ - ਇੱਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕਮਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਯੋਜਨਾਬੱਧ।

ਬੱਚੇ ਅੰਦਰ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਐਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਸੀ - ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ।

ਐਨੀ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਬਾਰੇ ਖ਼ਬਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਫੈਲ ਗਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਦਿਨ ਡਾ. ਬੋਸਟਵਿਕ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਛੱਤੀ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੋਪੀ ਅਤੇ ਸੂਟ ਪਹਿਨਿਆ ਅਤੇ ਹਾਰਲੇਮ ਤੋਂ ਚੈਥਮ ਸਕੁਏਅਰ ਤੱਕ ਹਰੇਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ।

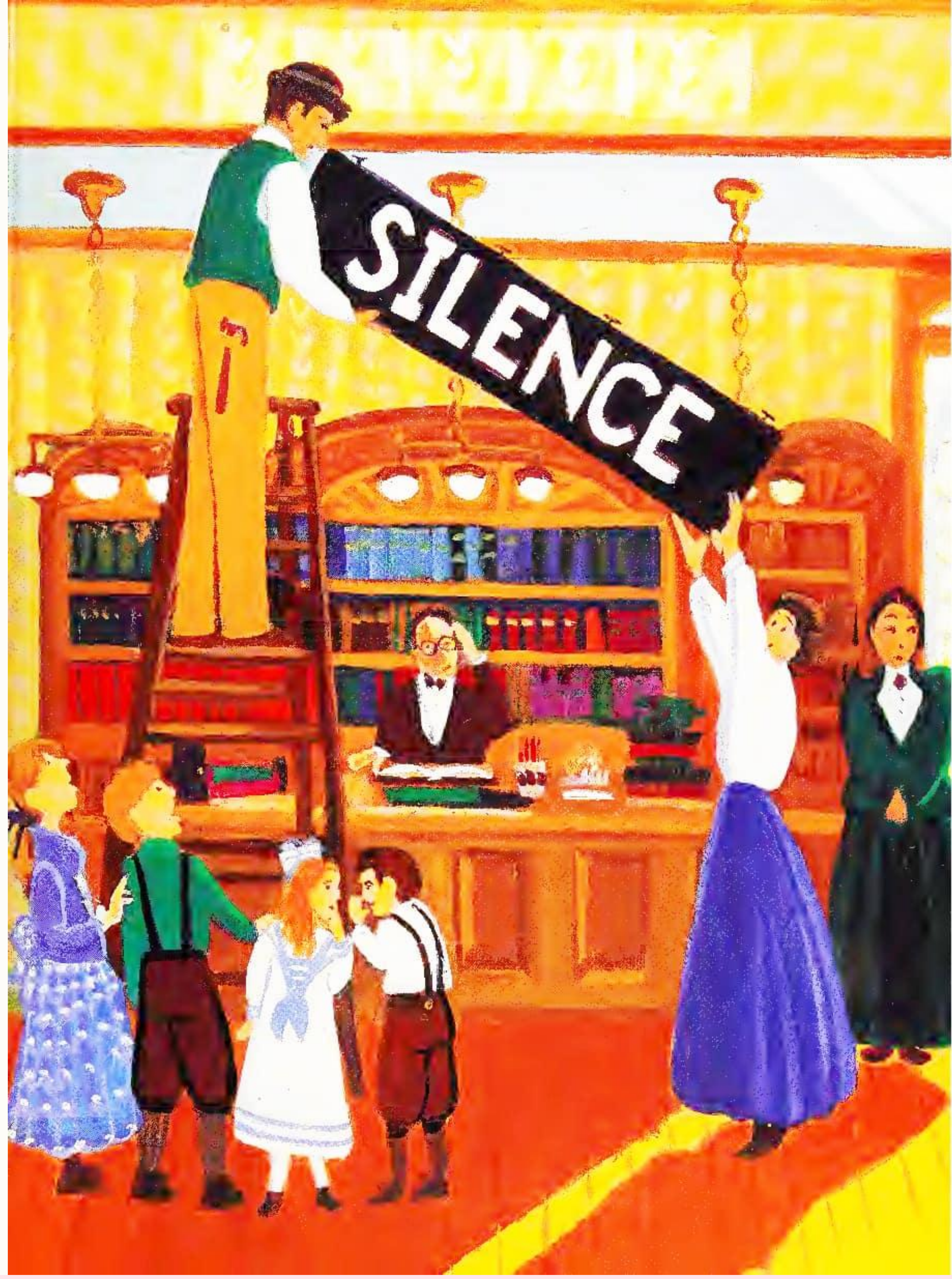

ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ ਹੋਰ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨਾਂ ਨੂੰ SILENCE ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਤਾਰਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ।

ਉਸਨੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਤੋਂ ਫਿੱਕੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ 'ਦ ਐਡਵੈਂਚਰਜ਼ ਆਫ਼ ਟੌਮ ਸੌਅਰ' ਅਤੇ 'ਦ ਸਵਿਸ ਫੈਮਿਲੀ ਰੌਬਿਨਸਨ' ਵਰਗੀਆਂ ਦਿਲਚਸਪ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੈ ਲਈਆਂ।

ਉਸਨੇ ਮਾਪਿਆਂ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਅਤੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ - ਅਤੇ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਿਹਤਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ।

ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਫਿਫਥ ਐਵੀਨਿਊ ਅਤੇ ਫੋਰਟੀ-ਸੈਕਿੰਡ ਸਟਰੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਵੀਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਮਿਸ ਮੂਰ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਸੈਂਟਰਲ ਚਿਲਡਰਨ ਰੂਮ ਨੂੰ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ।

ਮਿਸ ਮੂਰ ਕੋਲ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਮੇਜ਼ ਅਤੇ ਕੁਰਸੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਲਟਕਣ ਲਈ ਐਨਸੀ ਵਾਈਥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁੰਦਰ ਤਸਵੀਰਾਂ ਚੁਣੀਆਂ।

ਫ਼ਰਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਵੇਲਜ਼ ਤੋਂ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਟਾਈਲਾਂ ਮਿਲੀਆਂ।

ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੈੱਲਾਂ ਅਤੇ ਤਿਤਲੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, 1911 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਰਮ ਬਸੰਤ ਵਾਲੇ ਦਿਨ, ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਟੀਮ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਵਿਲੀਅਮ ਹਾਵਰਡ ਟਾਫਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਵੀਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਆਈ, ਤਾਂ ਭੀੜ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਲੱਗ ਗਈ।

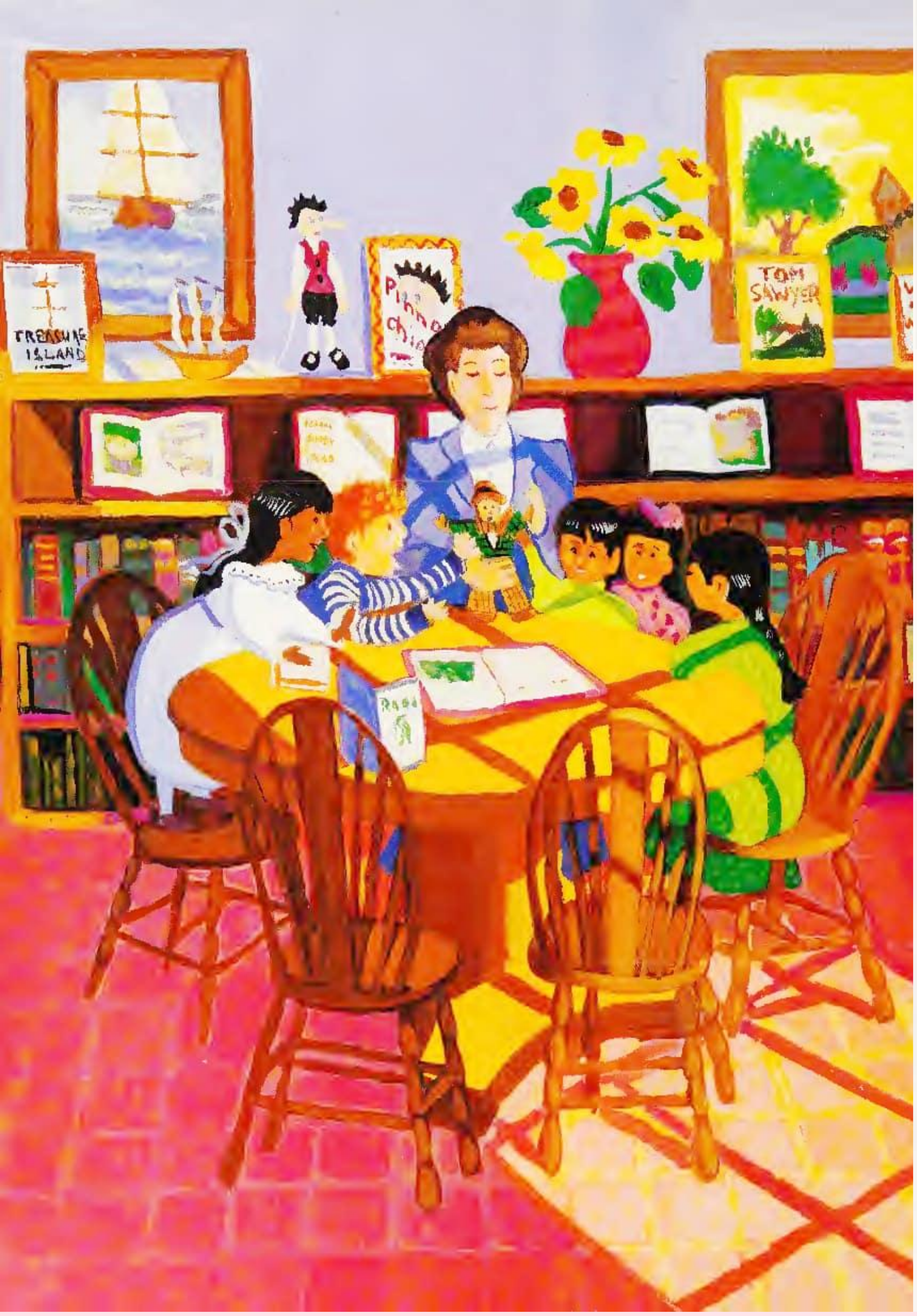

ਜਦੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਸਿਟੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਖਾਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ਨਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਏ। ਕਈ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੈਂਕੜੇ ਨਵੀਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪਹੁੰਚ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਅਤੇ ਹਰ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਖਿੜਕੀ ਵਾਲੀ ਸੀਟ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਰ
ਦਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ
ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰਿਆ
ਮਾਹੌਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ
ਸੀ। ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ ਰੀਡਿੰਗ
ਕਲੱਬਾਂ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ
ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ
ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਗੀਤਕਾਰਾਂ,
ਕਹਾਣੀਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਡਾ.
ਸਿਉਸ ਵਰਗੇ ਮਸ਼ਹੂਰ
ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ।

ਅਕਸਰ, ਮਿਸ ਮੂਰ ਆਪਣੇ ਹੈਂਡਬੈਗ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਕੋਲਸ ਨਿੱਕਰ ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਲੱਕੜ ਦੀ ਗੁੱਡੀ ਕੱਢਦੀ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕੋਲਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਬੈਲਜੀਅਮ ਦੇ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਗਏ। "ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਖਣ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ," ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ - ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਤੱਕ - ਇੱਕ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਰਾਣੀ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ।

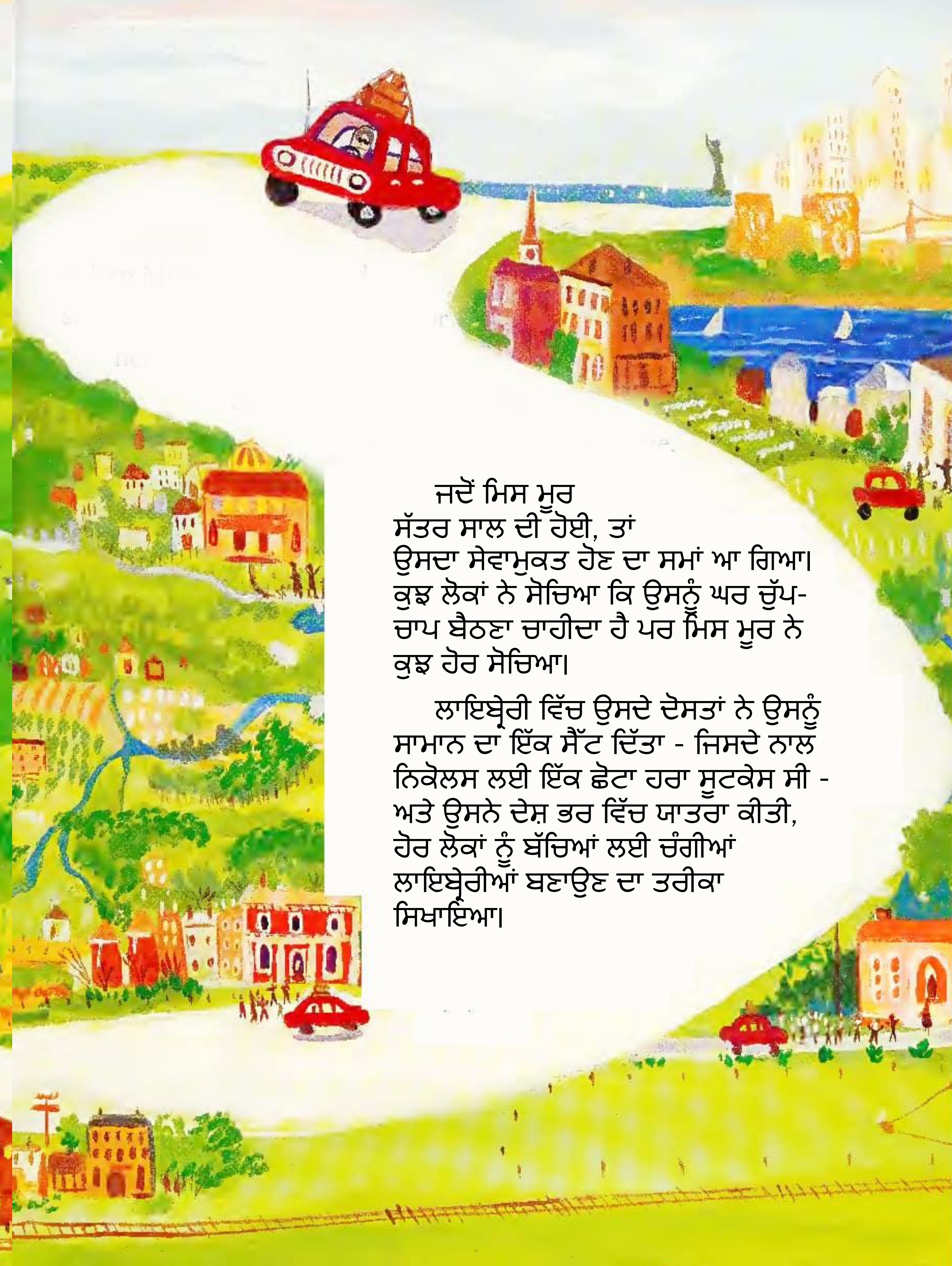

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ, ਦੋ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ, ਮਹਾਂਮਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਹਾਂ ਮੰਦੀ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਪਰ ਅੰਦਰ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕਮਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਿੱਘਾ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ - ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦਿਲਚਸਪ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਅਮਰੀਕਾ ਭਰ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਕਸਬਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਨੇ ਮਿਸ ਮੂਰ ਦੇ ਸੈਂਟਰਲ ਚਿਲਡਰਨ ਰੂਮ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ, ਫਰਾਂਸ, ਬੈਲਜੀਅਮ, ਸਵੀਡਨ, ਰੂਸ, ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਜਾਪਾਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ।

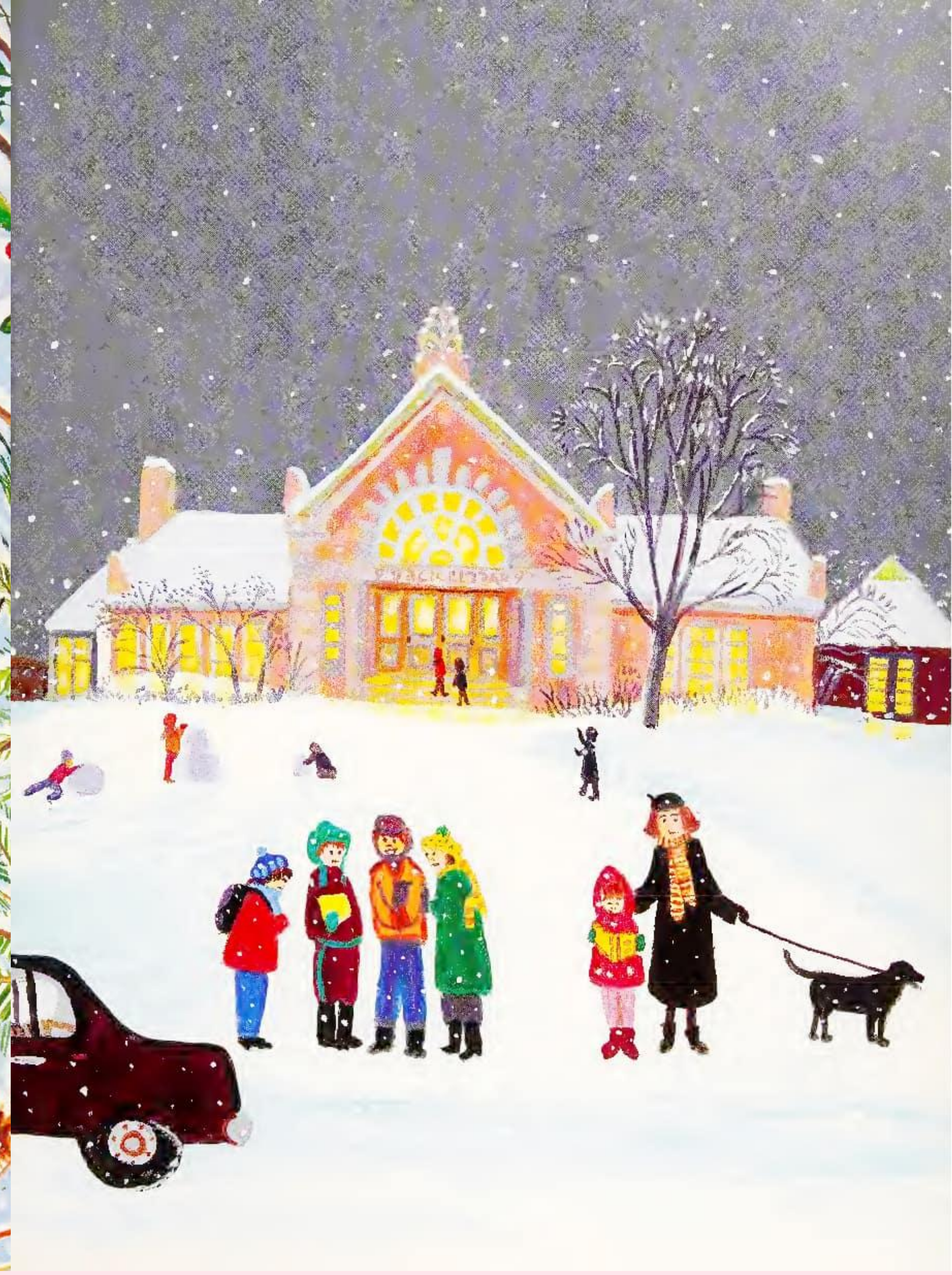

ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਮੂਰ
ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ
ਉਸਦਾ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ।
ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਚੁੱਪ-
ਚਾਪ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ
ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ।

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ
ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੈੱਟ ਦਿੱਤਾ - ਜਿਸਦੇ ਨਾਲ
ਨਿਕੋਲਸ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਹਰਾ ਸੂਟਕੇਸ ਸੀ -
ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ,
ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਚੰਗੀਆਂ
ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ
ਸਿਖਾਇਆ।

ਅੱਜ ਅਮਰੀਕਾ ਭਰ ਦੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਲਿਮੇਰਿਕ, ਮੇਨ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ, ਜਿਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸ਼ੈਲਫ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਸੀਟ 'ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਘਰ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਿਸ ਮੂਰ ਬਾਰੇ ਹੋਰ
ਟ੍ਰੇਲਬਲੇਜ਼ਿੰਗ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ

ਐਨ ਕੈਰੋਲ ਮੂਰ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਭਰ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਪਾਇਨੀਅਰ ਮਹਿਲਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਰਾਹ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

* 1887 ਵਿੱਚ, ਮਿਨਰਵਾ ਸੈਂਡਰਸ ਨੇ ਪਾਵਟਕੇਟ, ਰ੍ਹੋਡ ਆਈਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਖੇਤਰ ਬਣਾਇਆ।
* 1894 ਵਿੱਚ, ਮਿਲਵਾਕੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਲੂਟੀ ਸਟੀਅਰਨਜ਼ ਨੇ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਉਮਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ।
* 1896 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰੈਟ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਵਿੱਚ, ਮੈਰੀ ਰਾਈਟ ਪਲੱਮਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕਮਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਸਕਰਣ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ।
* 1904 ਵਿੱਚ, ਕੈਰੋਲੀਨ ਐਮ. ਹਿਊਨਜ਼, ਜਿਸਨੇ ਮੁਫ਼ਤ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਲਈ ਮੁਹਿੰਮ ਚਲਾਈ ਸੀ, ਨੇ ਹਾਰਟਫੋਰਡ, ਕਨੈਕਟੀਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕਮਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ।
* 1914 ਵਿੱਚ, ਬਰੁਕਲਿਨ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਅਨ ਕਲਾਰਾ ਹੰਟ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਂਚ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਕਮਰੇ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਬਰੁਕਲਾਈਨ, ਬੋਸਟਨ, ਅਤੇ ਕੈਂਬਰਿਜ, ਮੈਸੇਚਿਉਸੇਟਸ; ਡੇਨਵਰ; ਓਮਾਹਾ; ਸੀਏਟਲ; ਨਿਊ ਹੈਵਨ; ਡੇਟ੍ਰਾਇਟ; ਅਤੇ ਪਿਟਸਬਰਗ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਪਰ ਮਿਸ ਮੂਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ, ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਖਾ ਦੇ ਵਿਲੱਖਣ ਸੁਮੇਲ - ਲੇਖਕਾਂ, ਚਿੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾਂ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ।

ਹੋਰ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ !

1880 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਐਨ ਕੈਰੋਲ ਮੂਰ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਜੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਲਿਮੇਰਿਕ, ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੀ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਵਾਂਗ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਨ, ਪਰ ਕੁੜੀਆਂ ਜਾਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀਆਂ ਮੁਫ਼ਤ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਕਈ ਵਾਰ ਕੋਈ ਅਮੀਰ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਕਸਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗ੍ਰਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ।

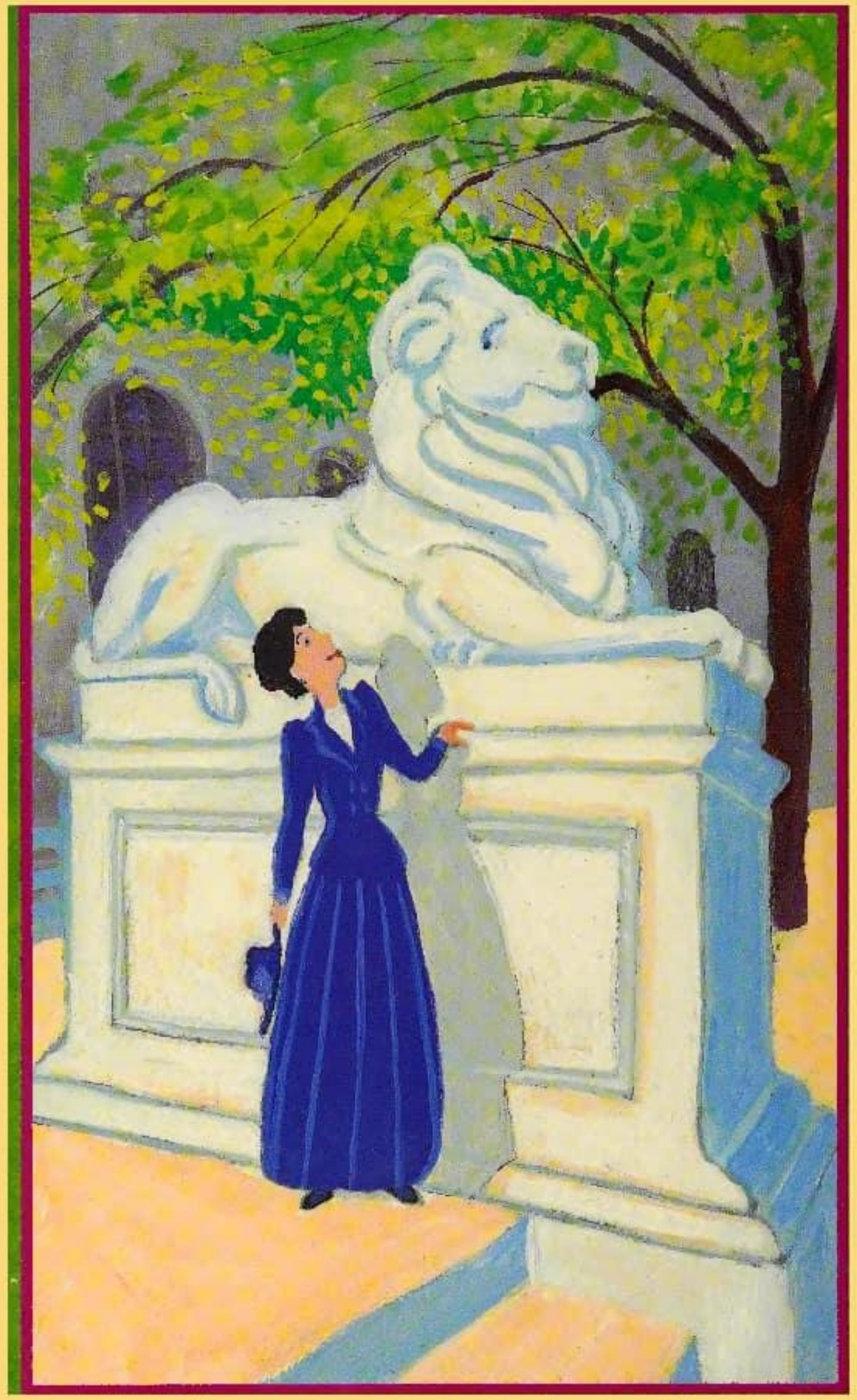
ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ , ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ੈਲਫਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਾਲ ਭਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ।

1904 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ "ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ" ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਪੈਂਫਲੈਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।
ਕਿਤਾਬਾਂ ਬਾਰੇ ਉਸਦੇ ਪੱਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਹੌਰਨ ਬੁੱਕ, ਬੁੱਕਮੈਨ ਅਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਹੈਰਾਲਡ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਵਿੱਚ ਛਪੀਆਂ।

ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਊਯਾਰਕ ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਕਾਰਲ ਸੈਂਡਬਰਗ, ਲੁਡਵਿਗ ਬੇਮੇਲਮੈਨਸ, ਅਤੇ ਥੀਓਡੋਰ ਗੀਜ਼ਲ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਿਤਾਬ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮਿਸ ਮੂਰ ਹਿੱਲ ਟੌਪ ਫਾਰਮ ਵਿਖੇ ਬੀਟਰਿਕਸ ਪੋਟਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ, ਅਤੇ ਮਿਸ ਮੂਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਾਹਿਤਕ ਦੋਸਤਾਂ ਨੇ ਨਿਕੋਲਸ ਨੂੰ ਗੁੱਡੀ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਭੇਜੇ। ਪਾਮੇਲਾ ਟ੍ਰੈਵਰਸ ਨੇ ਮੈਰੀ ਪੌਪਿਨਸ ਛੱਤਰੀ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉੱਕਰੇ ਹੋਏ ਤੋਤੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਹੈਂਡਲ ਨਾਲ ਸੈਂਟਰਲ ਚਿਲਡਰਨ ਰੂਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਿਸ ਮੂਰ ਨੇ ਖੁਦ ਕਈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖੀਆਂ - ਨਿਕੋਲਸ ਬਾਰੇ ਦੋ ਕਿਤਾਬਾਂ ਅਤੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਮਾਈ ਰੋਡਜ਼ ਟੂ ਚਾਈਲਡਹੁੱਡ। 20 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਰਚਨਾ, ਦ ਆਰਟ ਆਫ਼ ਬੀਟਰਿਕਸ ਪੋਟਰ ਦਾ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸੀ।

ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮੋੜ ਸਕਣਗੇ (ਐਨ ਕੈਰੋਲ ਮੂਰ)

- ਵਾਲਟਰ ਡੀ ਲਾ ਮੇਅਰ